

VELKOMMEN DERES MAJESTÆT!

AF DAN TURELL

SÅ SKETE DET omsider efter alle disse år: Little Richard kommer til København. I eftermiddag lander han i lufthavnen i Kastrup, i aften synger han på Hard Rock Cafe — den tidligere Palmehave ved Axeltorv. Det er vi nogle stykker, der har ventet på længe — i tyve år.

Tyve år? Jo, for så længe, præcis så længe er det siden, Little Richard slog igennem med sit første hit, den uforglemmelige 'Tutti-Frutti' med refrænet A-Wamp -bomp-a-loom-Womp-a-lomp-Bam-Boom! Ord der, midt i 50'erne, midt i Eisenhowers og James Deans regeringsperiode, blev klassiske — ikke fordi de sagde noget, men fordi de lige præcis udtrykte hvad ingen af os kunne sige.

Little Richard — den frækkeste blandt rock-stjernerne, den første freak!

rockbranchen lagde han

Rock-musikeren Little Richard kommer til København i dag, og han bydes varmt og inderligt velkommen i dagens Synspunkt af Dan Turéll. I sit følgende portræt af Kong Rock sammenligner Turéll ham med Cassius Clay ...

og brokkede sig over en plet i randen af tallerken nr. 14.538 eller en anden tilbage i rækken — så havde Little Richard fået nok. Og så blev han rasende, og samtidig stum, og anede ikke, hvad han skulle sige. Og så røg det ud af ham: 'A-Wamp-bomp-a-loom-Womp-a-lomp-Bam-Boom!'

De ord, som så fik ham fyret, og som året efter med 'Tutti-Frutti' blev et verdens-hit, som Jimi Hendrix i Seattle og John Lennon i Liverpool og vi andre i København lyttede og lyttede til. De ord, som blev rock-historie, som bløve selve rock-fornemmelsen.

Little Richard var Kong Rock i fem -seks år, og så trak han sig tilbage. Han drømte at Verden ville gå

Når Little Richard, 50ernes rock'n'roll-konge, i dag kommer til København, er vi mange der har samme fornemmelse, som vi ved vores forældre havde, da man modtog Louis Armstrong på Hovedbanegården i 30erne, eller da Josephine Baker var i København for første gang. Eller som hvis Marlene Dietrich var kommet lige under eller efter besættelsen.

Vi voksede op med Little Richards stemme, Little Richards sange, Little Richards udstråling. Og hans stemme var vores, hvor andre som vi måske hørte lige så tit var vore forældres. Little Richard var hvad vi hørte lørdag aften ved vores egne fester, under vores første forsigtige knald. Little Richard var hvad vi sang og skreg på vej hjem fra skole. Og Little Richard har aldrig været her før — her, hvor vi gik i skole.

LITTLE RICHARD var den frækkeste af rocksangerne, de gamle rocksangere. Han var den der turde mere, så meget mere, end den altid så pæne og forsigtige G. I.-Elvis. Little Richard var en freak, længe før man systematisk kaldte udflippede folk det.

Little Richard fik folk til at gå amok. Han var eksatiker, hysteriker, magiker. Hans koncerter blev offentlige psykoser, en mellemting mellem en glitrende cirkusforestilling og et kogende vækkelsesmøde i Fælledparken.

Little Richard havde det, hvor han så end fik det fra. Det dét, som artister, entertainerne og kunstnere af enhver slags ikke kan undvære. Og han vidste det selv. Fra sine første år i

aldrig skjul på, at han var den smukkeste mand i verden. Heller ikke på at det var ham, ham personligt, der havde opfundet rock'n'roll.

En journalist spurgte ham engang: — Hvornår begyndte du at udvikle dit sceneshow?

Little Richard svarede: — Udvikle det? Jeg har altid haft det mand. Det var der bare ...

Jo, jo: Elvis havde limousiner, Jerry Lee havde cadillacs — men Little Richard var Kongen selv. Og som Kongen fik han bygget sig en trone. Han fik uniformerede vagter, klædt i samme uniform som dronning Elizabeth's. Og når han gik ud på restaurant havde hans vagter et flag med hans billede på, og hans særlige tæppe blev rullet ud før han gjorde sin entre.

Og det var Little Richard, der som den første begyndte at kaste sine glitrende sølvlampe- og juvelkostumer ud til publikum efter showet.

HANS MAJESTÆT Little Richard kom fra slum'en, fra sydstats-slum'en i Macon, Georgia. Hans far solgte hjemmebrygget whisky, hans farfar var præst, hans onkel var gadehjørne-prædikant. Fra denne musikalske mixture af kirkesang, whiskysalmer og gadehandlerråb kom Little Richards rock'n'roll.

Og ved De, hvordan den kom frem? Little Richard var tallerkenvasker på cafeteriaet på den lokale Greyhound busstation i Macon, Georgia. Det var kedsommeligt som ind i Helvede, og en dag da han så havde stået der og vasket 14.537 tallerkner af, og hans chef så kom rendende

under, og derfor forlod han rock-scenen for at læse teologi og studere sin Bibel — hvad han gjorde en del år. Først for ti år siden vendte han tilbage for på ny at prædike sit evangelium — kærligheden.

— Jeg er ikke præst, men jeg vil prædike om kærlighed i musikken, for musikken er det sprog alle forstår. Jeg vil prædike kærlighed for alle mennesker, alle mænd, alle kvinder ... Jeg vil prædike at vi alle er et, at vi alle er Guds børn, og jeg vil prædike det gennem musik og glæde ...

Sådan sagde og siger Little Richard — rockmusikkens Cassius Clay, længe før Clay. Clay har lært sin stil af Little Richard, som Beatles og Stones lærte deres musik af ham. Og hvad vi andre lærte af ham var måske det samme: at have tillid til os selv, som han altid havde — og har.

SÅ NAR Guds eget barn fra Macon, Georgia, i dag kommer til Hard Rock Cafa, er det en begivenhed. Men det er ikke kun et fantom fra fortiden der kommer. Little Richard er stadig aktiv, hans nye plader fræser på samme vilde omdrejningstal som de gamle. Han er stadig rockens konge.

Og der er den store forskel på at være almindelig konge og rock-konge, at konge er man født til — men rockkonge, eller mesterbokser, det må man arbejde sig frem til. Om fornødent, som i Little Richards tilfælde: fra slum og tallerkenvasker til juveler og trone.

Velkommen, Deres majestæt! Og: A-Wamp-a-p-a-loom -Wamp-a-lomp-Bam-Boom!